

(Kort bemærkning).

**Kai Dige Bach (KF):**

Jeg synes, vi bevæger os en lille smule ude i horisonten med arbejdsløsheden i øjeblikket. Det er meget godt med historieskrivningen og udlandet og arbejdsmarkedet og procedurerne, men det, det drejer sig om, er jo arbejdet. Og hvad galt er der i, at man kan få arbejdet til at løbe rundt? Jeg mener helt principielt, at der er arbejde nok, og der er altså to veje, vi kan gå, når vi ikke har råd til at købe det arbejde, der skal laves. Vi kan enten sætte prisen ned på det arbejde, der skal gøres, eller også kan vi give folk noget mere købekraft. At sætte prisen ned vil sige, at man af de allerlaveste indtægter ikke tager så høj en skat, at arbejdet bliver så dyrt, at man ikke kan betale det. At sætte købekraften op vil sige, at man skal have lov at købe noget arbejde for sin løn, inden man begynder at betale skat. Sandheden er jo, at vi betaler 1000 pct. i skat af arbejdet, og det er klart, at det er ikke holdbart.

Nu skal jeg prøve at forklare det forsigtigt. Det er jo sådan, at hvis en person vil have 1.000 kr. for at lave et stykke arbejde, så skal et almindeligt menneske tjene 3.000 kr. for at få 1.000 kr. ud af det til at betale med. Og hvis jeg med min høje indtægt skal betale 3.000 kr. for et eller andet, skal jeg hjem i min lille, stakkels virksomhed og hæve 10.000 kr. for at betale det, og så har jeg ikke råd til det. På den måde falder der en masse arbejde på gulvet. Derfor bliver vi nødt til at se på, hvordan vi får gjort arbejdskraft billigere; ingen anden vare i dette land kunne sælges, hvis vi lagde 1000 pct. afgift på den. Det er helt logisk, at vi skal have fat i de ting, som vi er ved at have fat i nu, og så kan det ikke nytte noget, at vi vil inddrage udlandet eller historieskrivningen eller alt andet; der findes måder at gøre dette her på, hvis vi vil se lidt utraditionelt på det.

**Pia Christmas-Møller (KF):**

Selv om det måske ikke kommer til at tegne billedet i morgendagens aviser, er denne dags debattema den alt for høje arbejdsløshed – det største problem, vi slås med i det danske samfund. Arbejdsløsheden er en mægtig byrde; det er den menneskeligt og økonomisk for den enkelte og også for samfundet. Der er jo snart sagt ikke én familie, som ikke på en eller anden måde har været berørt af ledighed, og for

mange er frygten for at miste arbejdet måske det sværeste problem at tumle. Derfor må og skal bekæmpelse af arbejdsløsheden stå allerøverst på den politiske dagsorden.

Netop i disse måneder er der desværre kun alt for god grobund for de pessimistiske prognoser. Flere og flere spørger sig selv og andre: Kommer vi da aldrig af med den arbejdsløshed? Er det i virkeligheden med ledigheden som med vejret: alle taler om det, men ingen kan gøre noget ved det, når det kommer til stykket?

Det Konservative Folkepartis svar er klart: Selvfølgelig både kan og skal vi gøre noget for at nedbringe arbejdsløsheden. Vi erkender, at det kræver en meget stor kraftanstrengelse både på kort og på lang sigt. Vi erkender, at forudsætningen er, at både viljen og modet oprustes hos et flertal blandt beslutningstagerne i det politiske liv og på arbejdsmarkedet. Der skal slagtes en del hellige køer og gøres op med en del vanetænkning begge steder.

Vi er samtidig fuldt ud klar over, at det alt sammen vil hjælpe uendelig lidt, hvis vi ikke meget snart får afklaret vores forhold til EF. De seneste måneders ustabilitet på valutamarkederne har kun i et alt for klart sprog demonstreret, hvor vigtigt det er med ro omkring de økonomiske vilkår for samhandelen over grænserne.

I den konservative gruppe er vi overbevist om, at arbejdsløsheden skal bekæmpes med både en vækststrategi og nogle grundlæggende strukturreformer. Lige så overbevist er vi om behovet for, at der bliver etableret en mærkbar sammenhæng mellem den kortsigtede og den langsigtede indsats. Ikke mindst er en dagpenge reform stadig mere påtrængende. I de mange forskellige overgangsordninger, midlertidige ordninger og forsøgsordninger er den indre sammenhæng ikke ligefrem slående, og vi får slet ikke nok for de mange penge, vi bruger på aktivering. Vi må have en sammenhæng i systemet, vi må have en mere behovsorienteret indsats, som tager udgangspunkt i den enkeltes behov og i det lokale områdes behov. Vi må have en massiv uddannelsesindsats, som giver de enkelte en direkte opkvalificering.

Arbejdsministeren har været inde på de tre hovedelementer i vækststrategien. Det drejer sig om en styrkelse af infrastrukturen, som vi er godt i gang med, senest med finanslovforli-